

Septuagesima

Psalmer: 28, 710, 356, 45, 725, 94

Texter: Jona 3:10-4:11, Fil 1:3-11, Luk 17:7-10

Predikotext: Fil 1:3-11

Låt oss be!

Herre Jesu Kristus, du som har älskat oss så högt att du offrat dig själv för oss. Stärk vår tro och vår kärlek till dig och alla som tillhör dig. Lär oss idag att be för varandra. Amen.

Paulus hade församlingen i Filippi speciellt kär. Kommer ni ihåg berättelsen om fångvaktaren i Filippi och hur Paulus förde honom och hans familj till tro? Det var nog bland de första medlemarna som grundade församlingen. Hela filipperbrevet andas det han skriver i vår predikotext: ”jag har er i mitt hjärta” och ”jag längtar efter er av hela mitt hjärta”. Eftersom Paulus kände sig så förtrogen med dem så kunde han också dela sina innersta tankar och känslor med dem. Filipperbrevet är Paulus mest personliga brev där vi får en glimt av vad som rörde sig i aposteln hjärta – ett hjärta där evangeliet fått fäste.

Paulus skrev brevet till församlingen när han satt i husarrest i Rom. Han väntade på kejsarens dom. Den kunde sluta i en dödsdom, men troligare i att han blev frigiven. När Paulus berättar om sin väntan på rättegång och dom så var han glad och skriver: *jag vill fortsätta att glädja mig, ty jag vet att detta kommer att leda till min frälsning, därför att ni ber för mig och Jesu Kristi Ande hjälper mig. Det är också min längtan och mitt hopp att jag inte på något sätt skall stå där med skam, utan att Kristus nu som alltid skall av mig frimodigt förhärligas i min kropp, vare sig jag lever eller dör. Ty för mig är livet Kristus och döden en vinst.* Här talar en person som lärt sig skilja mellan det viktiga och det oviktiga, det bestående och det som försvinner. Hans glädje i fångenskapen och inför döden var att tillhöra Kristus. Filipperbrevet har varit en uppmuntran för lidande kristna genom hela den nytestamentliga historien och är det fortfarande för oss. När vi har det svårt, i olyckor och sjukdom, inför döden, så kan vi glädja oss över att vi tillhör Kristus - allt annat är temporärt. Och hur det än går så blir det till frälsning för oss som har livet i Kristus.

Det första Paulus lär oss i vårt stycke rör bönen. Vi ska ta aposteln som exempel för våra böner. Han skriver: *Jag tackar min Gud var gång jag tänker på er. Så ofta jag ber för er alla gör jag det alltid med glädje, eftersom ni har varit med i arbetet för evangeliet från första dagen ända till nu.* Han tänkte ofta på sina trossyskon i sina böner. Han tackade Gud för dem, och det gav honom glädje.

Och det som gav honom speciellt stor glädje vara att de hade varit med i arbetet för evangeliet från första början. Delaktigheten tog sin början när de själva kom till tro.

På samma sätt började vårt deltagande i arbetet för evangeliet med vår egen tro. Det är först när vi förstått att Jesus dog ”för mig” som vi förstår att han också dog för de människor vi möter. Det är först när vi tror att evangeliet är till ”för mig” som vi blir motiverade att sprida det. Vi tar då del i arbetet för evangeliet tillsammans med alla som tillhör Kristus. Detta är en verklig andlig gemenskap kring evangeliet som existerar mellan alla troende och som visar sig överallt där evangeliet blir predikat och människor tror det.

Paulus tackade Gud för församlingen i Filippi och han tänkte på dem i sina böner med glädje. Glädjen över våra trossyskon är en glädje som djävulen vill ta ifrån oss. Han gör det genom att lura oss att fokusera på andras fel och brister. Visst hade medlemmarna i församlingen fel och brister. Och visst var Paulus medveten om dessa. I sitt brev fann Paulus det nödvändigt att förmana Evodia och Syntyke att vara eniga i Herren. Men Paulus fokuserade inte på deras fel. Vi ska inte heller låta djävulen lura oss att fokusera på andras fel och brister så att vi till sist inte har någon glädje av våra trossyskon och tacksägelseerna tystnar. Genom tron såg Paulus allt på ett nytt sätt. Han såg till vad Herren genom sin nåd utträttat i deras liv. Vi ska glädja oss över vad Herren i sin nåd och kraft utträttat i våra trossyskons liv. Då kan vi tacka Gud med glädje för dem alla.

Bönen är inte en osäker önskan. När Paulus i sin bön tänkte på församlingen så var han övertygad: *Jag är övertygad om att han som har börjat ett gott verk i er också skall fullborda det intill Kristi Jesu dag.* Paulus övertygelse grundade sig inte på hans egen förmåga att leda församlingen, inte heller på församlingsmedlemmarnas prestationsförmåga. Det som gjorde honom övertygad var Guds prestationsförmåga. Han var övertygad om att Gud inte skulle slarva i hantverket så att inget blev färdigt. Nej, Paulus var övertygad om att Gud som börjat ett gott verk i dem också skulle fullborda det intill Kristi Jesu dag. Vi vet att vi inte kommit till tro av en slump, och vi vet också att det inte är ren tur om vi blir bevarade. En kristen kan vara helt trygg i Guds hand. Det är Gud själv som bevarar oss med sin väldiga kraft.

Vad menar Paulus med ”Kristi Jesu dag”? Det syftar i detta sammanhang på den dag Jesus ska komma tillbaka i härlighet. Den dagen ska all mänsklig verksamhet få ett slut. Himlarna ska rullas ihop som en mantel. Alla ska samlas inför honom och domen ska bli oåterkallelig. Jesus undervisar i Matteus 24 om sin återkomst och tecknen som ska visa sig som förebådar den dagen. Men förkunnelsen av *Kristi Jesu dag* är inte bara förkunnelse av dom över en syndfull värld. Det är också ett glatt budskap som stärker vår tro och ger oss

kraft att leva till hans ära. Kristi Jesu dag blir vår förlossnings dag – den dag då alla Guds löften till Guds folk går i fullbordan. Vi väntar och längtar efter den dagen.

Församlingen i Filippi var fattig och förföljd, och Paulus satt i bojour. Paulus tackade Gud varje gång han tänkte på församlingen. Så ofta han bad för dem alla gjorde han det alltid med glädje. Men vad var det han bad om? Det fanns säkert mycket lidande, smärta, förluster och svårigheter som kunde tas upp i förbönen. Men han bad inte om att de skulle befrias från jordiska umbäranden och prövningar. Han bad att församlingsmedlemmarna skulle få ökad insikt i läran och hur den ska tillämpas i livet. Han skriver: *min bön är att er kärlek mer och mer skall överflöda och leda er fram till insikt och klart omdöme, så att ni kan avgöra vad som är rätt och vara rena och fläckfria på Kristi dag, rika på rättfärdighetens frukt som Jesus Kristus ger, Gud till ära och pris.*

Det första han bad om var att deras kärlek skulle överflöda. Ordet för kärlek är inte detsamma som används om en förälskelse, så som ordet ofta används hos oss. Ordet kärlek står för ett beslut att älska även dem som inte besvarar vår kärlek. Kärlek är att av hjärtat göra allt gott mot andra utan att förvänta sig få något tillbaka. Guds kärlek är vår förebild och kraftkälla; Han som så älskade världen att han utgav sin enfödde Son för dem som inte kände honom.

Det andra Paulus bad om var att de skulle få *insikt och klart omdöme*. Detta handlar om att kunna bedöma vad som händer i våra liv utifrån Guds ord. Olika händelser i livet får oss att gå till Guds ord för att hämta vägledning. Genom Ordet vägleder den helige Ande oss så att vi kan bedöma det som sker. Vi får en praktisk färdighet att leva som kristna.

När den kristna kärleken växer till leder den fram till ökad insikt och klart omdöme så att vi kan *avgöra vad som är rätt*. Förmågan att avgöra vad som är rätt är en gåva av nåd som vi ska be om för oss själva och för varandra. Förmågan att avgöra det som är rätt syftar på förmågan att avgöra vad som verkligen skiljer sig från allt annat - vad som är överlägset bäst helt enkelt. När vi lever i ljuset av Kristi evangelium så växer förmågan hos oss att avgöra vad som består och vad som inte består, vad som är evigt och vad som försvinner. Fångenskap och bojour, sjukdom och smärta, fattigdom och förföljelse, men också de timliga välsignelser Gud ger - allt detta är temporärt, och snart är det förbi. Men att vara med Kristus är överlägset bäst. Det är vår eviga existens som tog sin början när vi kom till tro och som ska uppenbaras i all sin härlighet på Kristi Jesu dag.

Paulus bön var att församlingsmedlemmarna skulle vara rena och fläckfria på Kristi Jesu dag. Ett rent hjärta är det hjärta som har frid i Kristus. Ett fläckfritt

hjärta är det hjärta som tagit emot förlåtelsen i Kristus. Gud ska inte vända sig bort från den människa som blivit renad i Jesu Kristi blod, blivit döpt och tagit emot hans rättfärdighet genom tron.

Den som litar på Kristi frälsningsverk ska också vara rik på rättfärdighetens frukt på Kristi dag, Gud till ära och pris. Först då ska vi förstå att allt vi gjort i tro här i livet har blivit Gud till ära och pris. Paulus kunde inte ha bett om större välsignelser för sin kära församling. Och vi kan inte be om större välsignelser för varandra. Amen

Låt oss be!

Herre Jesus, lär oss att vandra med dig som dina lärjungar. Lär oss leva i ljuset av ditt evangelium. Rena våra hjärtan med din förlåtelse och hjälp oss att räcka det glada budskapet om din frälsning vidare till andra. Hjälp oss hålla oss till ditt ord, växa till i kärlek, insikt och kunskap. Hjälp oss bedöma vad som försvinner och vad som består, så att vi inte går vilse i jordiska omsorger. Vår bön är att du ska bli förhärligad i våra liv. Amen.